Mircea Pora - LENTILE

Priveşte prin luneta abandonată printre haine, pe fotoliu. Pereții tubului stnt lungi, privirea coboară în adânciml nebănuite. I-e teamă să nu cadă. cine l-a adus în camera aceea, scrumiera plină de țigări, zațul din cafele, bancnotele ce ies, pe jumătate, dintre cărți, totul pare să vorbească.. Se sprijină o clipă de gâtul rece-al scriitorului, lentilele măresc şi micşorează, se-aud imperceptibil foşnetele existențelor trecute .. Apare o stradă, e un amurg liniştit pe sub castanii înalți, fețe bisericeşti, călugări, aşează o mânăstire pe locul unde mai târziu — o, cât de bine vede totul — va fi o groapă enormă de var... Coboară un domn din berlină, se va-ntâlni desigur c-o femeie, undeva, prin apropiere, trebuie sâ-i aştepte o cameră tainică în care vor intra, ea înainte, el după pentru a repeta mereu acelaşi şi acelaşi ritual ui păhărel, şocolată, un trabuc, bomboane cu fructe, haine inele, podoabe, o plăcută oboseală prin aşternuturile albe... Se şterge la ochi, a mai apărut un rând de lentile, în spatele lor nu chiar atât de departe e un parc şi parcă de sub praful aleilor ies în afară, la lumină oameni pe al căror chip se vede că au aşteptat altceva de la scurta lor viață. Ar vrea să mai revină, să mai incerce o dată să reia totul de la început, dar sunt traşi înapoi în adâncuri, aleile se nivelează, poate doar printre firele de colb să se mai audă un zvon, ceva, din zadarnica lor încercare ...

Ar vrea sa plece, dar nu-şi poate lua ocheanul blestemat de la ochi Imagtni-le-l fură, îl chinuie î) fac tot mai curios, culorile alternează, totul curge într-o pastă când rece, când fierbinte pe o culme alei' "* capre negre dintr-un izvor sar peşti strălucitori, e o linişte de secoli prin păduri . Dar deodată se dau la o parte cortine, lumea aplaudă discret înfundat, nu se vede încă bine, dar pe scenă e un om, iată acum lentilele rraresc, apropie, şi omul acela nu e altul decât el

Va da un spectacol, căci doar de aceea sala e plină şi luminile clipesc pe lateral şi sus, în tavan, percutant, chinuitor, ca ochii animalelor noaptea Lumea din fotolii transpiră când lingă actor sunt depuse mai multe bisturie şi o tavă a-dâncitî. albă. provenind pesemne din inventarul vreunui dispensar. Cu o mână sigură artistul prinde cuțitul cel mai ascuțit şi-l înfige adânc. în zona moale ca un puf de perna de deasupra sternului. Oare chiar se va petrece minunea ? O dirî de sânge, straturile pielii se dau la o parte, instrumentul metalic coboară, un zgomot de oase, poate chiar un trosnet, şi dintr-odată cavitatea se deschide .. câte infime mecanisme de ceasornic ar putea egala ceea ce ochilor mulțimii, uluiți, le este dat să vadă» În centru, spre stingă, inima învăluită în tunici, cu un tub, ca un trabuc, țâşnind !n sus . şi jerbele roşii, lichide țâşnind şi ele la fiecare ritmică pulsație ... mai în spate doi

bureți, palpitând uşor. se-mănând cu vietățile marine de adâncuri, doi saci pluşați, alunecoşi, o, cum îți vine să îi strlngi» să-i storci de ciudatele lor limfe mai în jos un burduf, prin pielițele căruia se văd nişte tărâțe, hrana, amestecul vital de vitamine, glucide, proteine, puțin aburos, cu un miros de rlnglote ținute îndelung la soare... şi ar mai fi o pungă mică, splina, o sticluță de cerneală, fierea, două palme legate printr-o conductă parcă de mărgean, rinichii şi rețeaua albastră, infinitele fire prin care aleargă viața sărată, roşie şi caldă... Şi deasupra tuturor, ca un Dumnezeu, ca un abur ce armonizează totul, prezent în fiecare milimetru de celulă — Sufletul — el trece invizibil şi totuşi cu pas greu, din zona mediană în zona dorsală, coboară pe traiecte, tremură ascuns în cutele obrajilor, mai pâlpâie câteva clipe când lăcaşul său de oase şi carne e aruncat în adâncul celui mai teribil întuneric. Dar de ce mulțimea freamătă, de ce unii vor să se scoale şi să plece ' Se petrece ceva ciudat pe scenă, artistul îşi arată acum ficatul, el ar fi trebuit să fie lucios ca abanosul. . ar fi trebuit... dar nu ... dimpotrivă, a-duce cu un arici călcat parca" de şenile şi e învelit în plase albe de mătreață, în filamente bizare ce cer mereu de mân-care... Sala se goleşte, bate un vânt rece în perdele, al naibii spectacol, nu se mai aplaudă, pe jos e plin de buline albe, calmante, actorul rămâne singur pe scenă, cu cuşca toracică deschisă, învăluit în aburi cu miros de pucioasă .

Îşi ia ocheanul de la ochi, afară e un soare sclipitor, „s-ar putea spune c-am visat", îşi zice. dar în jur totul F presant, concret şi parcă şi scena pe care s-a desfăşurat spectacolul mai persistă undeva în depărtare, înainte de-a ieşi din încăpere, peste umerii maestrului Marsupius citeşte câteva rânduri de pe foaia aflată în maşină. . „O să mă reîntorc. Promit Anii aceştia îi voi retrăi. Acum am nevoie de pace, de odihnă. Cerul nu e chiar atit de sus, întunericul nu e chiar atât de adânc. Le temps est un grand maitre...".